

opusdei.org

Piatok 20. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na piatok 20. týždňa
v Cezročnom období.

Navrhované témy sú: milovať
to, čo je v nás najsvätejšie; tešiť
sa a trpieť s Cirkvou;
bezpodmienečná láska.

23.08.2024

PREDSTAVITELIA vládnucej triedy
izraelského ľudu kládli Ježišovi
otázky, aby posúdili jeho prísnosť a
bezúhonnosť. Pri jednej príležitosti,
keď Pán správne odpovedal na
spletitý prípad týkajúci sa

vzkriesenia, farizeji sa rozhodli pre otvorenú a priamu otázku: „Učiteľ, ktoré prikázanie v Zákone je najväčšie?“ Kristus neváha s odpoveďou: „*Milovať budeš Pána, svojho Boha, celým svojím srdcom, celou svojou dušou a celou svojou myslou!* To je najväčšie a prvé prikázanie. Druhé je mu podobné: *Milovať budeš svojho blížneho ako seba samého!* Na týchto dvoch prikázaniach spočíva celý Zákon i Proroci“ (Mt 22, 36-40).

Ježišova odpoveď mala v jeho poslucháčoch vyvolať tie známe a familiárne verše z Deuteronómia: „*Milovať teda budeš Pána, svojho Boha, z celého svojho srdca, z celej svojej duše a zo všetkých svojich síl. Tieto slová, ktoré ti dnes prikazujem, budú v tvojom srdci a budeš ich učiť svoje deti a budeš o nich hovoriť, keď budeš sedieť doma a keď pôjdeš cestou, keď budeš líhať a keď budeš vstávať*“ (Dt 6, 6-7). Pán však pridáva

aj druhé prikázanie: musíš milovať druhých tak, ako miluješ sám seba. Nie je to úplne nová výzva, pretože Boh sa vyjadruje v rovnakom zmysle, ako je to zaznamenané v Knihe Levitikus: „Nebudeš sa mstiť synom svojho ľudu a nebudeš mať na nich zášť, ale budeš milovať svojho blížneho ako seba samého“ (Lv 19, 18). Na tejto výzve je azda najpozoruhodnejšia jej miera: milovať tak, ako milujeme sami seba. Možno by sme boli pokojnejší, keby bol odkaz objektívnejší a spoľahlivejší, teda keby znel: milovať druhých tak, ako miluje Boh alebo ako svätí ľudia milujú Boha.

Avšak milovať druhých tak, ako milujeme sami seba, je pozvanie milovať v druhých to, čo je v nás samých najsvätejšie a najintímnejšie, to, čo nám dáva našu najhlbšiu hodnotu: skutočnosť, že v prvom rade je to Boh, kto nás miluje. To vycítili apoštoli, podobne ako svätý

Ján: „Ak nás Boh tak miloval, aj my sa máme navzájom milovať (...) Ak sa milujeme navzájom, Boh zostáva v nás a jeho láska je v nás úplná“ (1 Jn 4, 11-12). S druhými sa delíme o to, čo nás robí hrdými na seba samých: o skutočnosť, že sme milované Božie dcéry a synovia. To je dôvod a miera našej lásky k bratom a sestrám.

V PRIEBEHU STOROČÍ Izrael uvažoval o tom, kto je blížny, ktorého treba milovať. V Ježišovej dobe bola táto otázka stále živá. Svätý Lukáš hovorí, že jeden z jeho poslucháčov sa Krista opýtal, kto je ten blížny, na čo Pán odpovedal podobenstvom o milosrdnom Samaritánovi (porov. Lk 22, 35-27). Pre pokrstených je blížnym, ktorý je nám veľmi blízky, veľké množstvo detí Cirkvi. Ak sme povolaní milovať v druhých to, čo tak veľmi milujeme v sebe, o čo viac, ak

je to možné, by sme mali milovať tých, ktorí s nami zdieľajú rovnakú vieru! Práve tajomné videnie v knihe Ezechiel je obrazom Cirkvi. „Predstav si celú pláň plnú kostí. Boh ho potom požiada, aby na ne vzýval Ducha. V tej chvíli sa kosti pohnú, začnú sa sťahovať a spájať, vyrastú na nich najprv nervy a potom mäso, a tak vznikne telo, úplné a plné života (porov. Ez 37, 1-14). Hľa, toto je Cirkev (...) Je to majstrovské dielo, majstrovské dielo Ducha, ktorý vlieva do každého z nás nový život Zmŕtvychvstalého a stavia nás vedľa seba, každého jedného do služby a podpory toho druhého, a tak z nás všetkých vytvára jedno telo, vybudované v spoločenstve a láske“^[1].

Je logické, že veci Cirkvi, jej radosti i utrpenia, pociťujeme ako svoje vlastné. Chceli by sme byť schopní prekonať malé rozdiely a nedorozumenia. Nejde o vrtochy

veľkej ľudskej organizácie plnej dobrých úmyslov a dobrých zámerov, ale o osud mystického Pánovho tela. „Želal by som si — pomôž mi svojou modlitbou! — aby sme sa v svätej Cirkvi všetci pokladali za údy jedného tela, tak, ako nás prosí Apoštol; a aby sme naozaj, bez ľahostajnosti, prežívali radosti, strasti i rast našej Matky, jednej, svätej, katolíckej, apoštolskej a rímskej Cirkvi. — Kiež by sme žili vo vzájomnej jednote a v jednote všetkých s Kristom“^[2]. A pretože milujeme všetkých, je logické, že si želáme, aby mnohí prišli do Cirkvi, aby sa nechali osloviť Bohom a prišli k prameňu života, ktorý dáva pravé šťastie: „Každý deň prosím Pána, aby rozšíril moje srdce, aby naďalej robil nadprirodzenou túto lásku, ktorú vložil do mojej duše, pre všetkých ľudí bez rozdielu rasy, národa, kultúrnych podmienok či majetku. Úprimne milujem všetkých, katolíkov i nekatolíkov, tých, ktorí v niečo

veria, i tých, ktorí neveria, ktorí mi spôsobujú smútok. Kristus však založil len jednu Cirkev, má len jednu Nevestu“^[3].

„BLÚDILI PUSTATINOU a po vyprahnutej stepi,“ volá žalmista, „nenachádzali cestu k trvalému bydlisku. Mali hlad a smäd, ubúdalo v nich života. V súžení volali k Pánovi a on ich vyslobodil z úzkostí. Na správnu cestu ich priviedol, aby šli po nej k trvalému bydlisku“ (Ž 107, 4-7). Možno každý z nás môže prechádzať podobnými okolnosťami, v ktorých sa nám s väčšou či menšou intenzitou zdá, že život sa míňa, že sa ozýva hlad a smäd, že to, na čo by sme mali byť najviac hrdí, sa vytráca, že hrozí, že sa zabudne na to, čo je v nás najväčšie. A my sa pripájame k žalmistovi a voláme k Pánovi, že ani my nechceme stratiť z dohľadu jeho

lásku k nám. Lebo hoci je Božia láska k nám dokonalá, naše vnímanie tejto lásky je niekedy nedokonalé a obmedzené.

„Prvý krok Boha k nám je krokom lásky, ktorá predvída a je bezpodmienečná. Boh miluje ako prvý. Boh nás nemiluje preto, že by v nás bol nejaký dôvod, ktorý vzbudzuje lásku. Boh nás miluje, pretože On sám je láska, a láska má zo svojej prirodzenosti tendenciu šíriť sa, darovať sa. Boh tiež nespája svoju dobrotu s naším obrátením: to je skôr dôsledkom Božej lásky“^[4].
Potrebujeme si uchovať v pamäti čerstvé Pánove zásahy do nášho života a do každého nášho dňa. Hovorí o tom jedna z modlitieb dňa v omšovom formulári vďakyvzdania: „Bože, Otče všetkých darov, od ktorého pochádza všetko, čo sme a čo máme, nauč nás rozpoznávať dobrodenia tvojej nesmiernej dobroty a milovať ťa úprimným

srdcom a zo všetkých síl“^[5].

Vďakyvzdanie nám umožňuje objaviť, že aj uprostred hladu a smädu púšte nad nami Pán naďalej bdie. Pestovanie tejto vďačnej pamäti nám pomáha obnoviť život, keď máme pocit, že sa vyčerpáva.

Môžeme prosiť Pannu Máriu, aby sme vedeli prijať bezpodmienečnú lásku jej Syna, ktorý nás neustále podporuje a chráni na našej pozemskej ceste.

[1] František, *Audiencia*, 22-X-2014.

[2] Svätý Josemaría, *Vyhňa*, bod 630.

[3] Svätý Josemaría, *Milovať Cirkev*, bod 4.

[4] František, *Audiencia*, 14-VI-2017.

[5] *Rímsky Misál*, formulár Omše na poďakovanie, modlitba dňa.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/piatok-20-tyzdna-v-
cezrocnom-obdobi/](https://opusdei.org/sk-sk/article/piatok-20-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/) (12.04.2026)